

History of the IPA The Origin and Development of the IPA

Geschiedenis van de IPA

De oorsprong en ontwikkeling van de IPA

Freud refereerde meer dan eens, met nostalgie, aan de tien jaar van "splendid isolation" waarin de psychoanalyse werd ontwikkeld door hem. Zonder twijfel beseftte hij dat deze periode aanving nadat zijn samenwerking met Breuer ten einde liep in 1894. Hij liet hem achter om zijn werk alleen voort te zetten en zonder de aanwezigheid van enige collega met wie hij het kon bespreken. Maar sinds de publicatie van Freuds brieven aan Fliess weten we dat hij een zeer levendige correspondentie onderhield waarin Freud Fliess gebruikte als klankbord voor de ideeën die hij ontwikkelde; ook weten we dat enkele hiervan zeker geïnspireerd waren door Fliess zijn theorieën. Meer dan dat, de twee mannen ontmoetten elkaar op ontelbare gelegenheden die Freud humoristisch hun "congressen" noemde. Dit was een voorbode van wat nog komen zou. In dit licht was Freud niet totaal geïsoleerd in zijn werk maar had inderdaad geen vertrouwelingen in Wenen, en bleef Fliess iemand in Berlijn.

In 1902, vermoedelijk op initiatief van Stekel, die zijn patiënt was geweest, nodigde Freud vier mannen (Stekel, Adler, Kahan en Reitler) bij zich uit met het doel zijn werk te bespreken, en zij vormden wat zij noemden de "Psychologische Woensdag Vereniging" en kwamen elke week op die dag samen. In 1908 waren er 14 leden en de naam werd veranderd in de Weense Psychoanalytische Vereniging. In dat zelfde jaar voegde Ferenczi zich bij hen. Behalve de leden waren er enkel bezoekers die later belangrijk werden voor de psychoanalyse; hierbij waren Eitington, Jung, Abraham en Jones, een ieder van hen werd later een president van de IPA

In 1907 zocht Jones Jung op in Zürich. Jones had Freud nog niet ontmoet maar zichzelf vertrouwd gemaakt met diens geschreven werk en hij had de psychoanalytische techniek gepraktiseerd met zijn patiënten in Londen eind 1906. Jones zelf suggereerde een internationale meeting te organiseren om collegae van diverse landen samen te brengen om hun gemeenschappelijke interesse te bespreken. Bij nader inzien kan men claimen dat Jones de man was die het eerst dit idee naar voren bracht dat later tot de oprichting van de IPA zou leiden.

Freud verwelkomde dit voorstel en hij koos zelf Salzburg als de beste plaats voor deze bijeenkomst. Jones wilde er de titel "International Psychoanalytic Congress" aan geven maar Jung besloot tot de naam "First Congress For Freudian Psychology". In ieder geval wordt deze informele bijeenkomst nu als het eerste internationale psychoanalytisch congres gezien, hoewel de International Association nog niet was opgericht. Tijdens deze ontmoeting in Salzburg op 27 april 1908 werd het idee van een internationale vereniging bediscussieerd en werd men het met elkaar eens.

Afgezien van deze monumentale beslissing was de meest opmerkbare gebeurtenis Freuds presentatie van "de Rattenman"; deze casus wekte zoveel interesse dat hij werd overgehaald om er meer dan vier uur op door te gaan. Het volgende congres werd in Neurenberg gehouden in maart 1910 en het was op dit congres dat de "International Psychoanalytic Association" werd opgericht.

Freud had Ferenczi kort voor het Salzburger congres maar even ontmoet, maar hun vriendschap intensiverde in snel tempo en na Salzburg vroeg Freud aan Ferenczi om voorstellen te doen om analytici dichter bijeen te brengen in een of ander verband.

Dit deed Ferenczi in Neurenberg; hij stond er op dat Jung president zou worden van de nieuwe associatie en het officiële centrum moest Zurich zijn. Freud vond deze beide voorstellen van groot belang om verschillende redenen. Ten eerste had hij een uiterst goede indruk van Jung. Een jaar lang had hij Jung als zijn spirituele

erfgenaam beschouwd, aan wie hij de toekomst van de psychoanalyse met een gerust hart kon toevertrouwen. Freud vond het ook van het grootste belang dat de psychoanalyse in de publieke opinie niet langer met Wenen verbonden werd, noch beschouwd zou worden als iets specifiek Joods. En dus leek Jung, een Zwitser en niet-Jood, uitstekend geschikt voor de rol van leider en werd hij gekozen als eerste president van de IPA en kwam het centrale kantoor in Zürich zijnde de verblijfplaats van de president.

In de volgende paar jaar werden de zaken van de IPA geleid door Jung met Riklin als zijn secretaris. In juni 1911 trad Adler samen met enkele andere leden uit de Weense vereniging en stichtte zijn eigen organisatie voor Individuele Psychologie. Dit gaf Stekel de gelegenheid het Zentralblatt te leiden. Freud vond dit onbevredigend en uiteindelijk trad ook Stekel uit de Weense Vereniging.

Intussen had het derde congres plaatsgevonden in Weimar in september in 1911. Op dat moment werd gerapporteerd dat er 106 IPA leden aanwezig waren. Het congres accepteerde twee nieuw opgerichte Amerikaanse verenigingen, die van New York en de American Psychoanalytic Association.

Het Zentralblatt werd het officiële orgaan van de IPA, maar haar plaats werd al snel ingenomen door het Internationale Zeitschrift für Psychoanalyse, opgericht door Freud in januari 1913 en uitgegeven door Ferenczi, Jones en Rank. Dit blad werd uitgegeven tot in 1941. Daarnaast ging Imago als tijdschrift in 1912 van start, gewijd aan de toegepaste psychoanalyse. In Weimar werd Jung herkozen als president en er werd afgesproken dat het volgende congres in München gehouden zou worden, in 1913.

In de tussenliggende tijd ontspoorde de relatie tussen Freud en Jung, te wijten aan serieuze verschillen van wetenschappelijke zowel als van persoonlijke aard. Begin 1913 kwam met wederzijdse instemming hun persoonlijke relatie tot een einde. Niettemin bleef Jung President van de IPA en zat hij voor op het Münchener congres in september 1913. Daar heerste veel ontevredenheid; Abraham stelde voor dat diegene die het er niet eens waren dat Jung herkiesbaar werd gesteld, zich zouden onthouden van stemmen, waarop 22 van de 52 zich inderdaad onthielden. Echter, na gekozen te zijn als president zag Jung in dat zijn positie onhoudbaar was en nam ontslag als president in april, 1914. De vereniging uit Zürich trok zich in juli terug uit de IPA en zo werd de laatste link tussen Jung en de psychoanalyse verbroken.

Freud stelde voor dat Abraham als interim president zou optreden tot aan het volgende congres dat gepland stond voor september, 1914; echter de oorlog die uitbrak in augustus leidde tot een afgelasting en er was verder geen congres tot dat er weer een gehouden werd in Budapest in september 1918.

Bijna alle deelnemers daar kwamen uit Oostenrijk of Hongarije, met drie uit Duitsland, twee uit Holland en een uit Polen, zodat het nauwelijks internationaal te noemen was. Ferenczi werd benoemd tot president, maar vanwege de chaotische situatie in zowel Hongarije als voor Oostenrijk na hun nederlaag in de oorlog, bemerkte hij dat het onmogelijk was zijn functie uit te oefenen. Hij vroeg Jones zijn taken voorlopig over te nemen, en dat deed deze.

De Eerste Wereld Oorlog veroorzaakte een hiaat in de activiteiten van de IPA. Het doel waar de IPA voor was opgericht was een band te kweken tussen de psychoanalytici in de verschillende landen. Dit probeerde men te bereiken door het organiseren van Internationale congressen waarbij de wetenschappelijke uitwisseling werd aangemoedigd; door de publicatie van een Bulletin dat in een of andere vorm informatie kon geven over de activiteiten in de verschillende verenigingen, en door het oprichten van wetenschappelijke tijdschriften die uiteindelijk uitmondde in het Internationale Zeitschrift en in Imago.

In 1912, toen Adler en Stekel formeel waren teruggetreden en Jung duidelijk tekenen vertoonde dezelfde weg in te slaan, organiseerde Jones een geheim comité van collega's die het vertrouwen hadden Freud te steunen in zijn belangrijkste leerstellingen van de psychoanalyse. Van oorsprong bestond dit comité uit Jones, als voorzitter, Ferenczi, Rank, Sachs en Abraham, Eitingon voegde zich daarbij in 1919.

Ieder lid van het Comité beloofde plechtig de fundamentele stellingen van de psychoanalytische theorie niet publiekelijk tegen te spreken voor dat hij zijn standpunten met de anderen had besproken. Zodoende zou er een

acceptabele vorm van waarborgen zijn zoals aanbevolen door Ferenczi tijdens het Neurenberger congres. Standpunten zouden beperkt blijven tot de "Oude Groep", vertegenwoordigd in het Comité en meer in eigen hand blijven dan in die van de voorzitter van de IPA. Sinds 1912 was dat Jung, van wie het vertrek uit de psychoanalyse te voorspellen viel. Er was duidelijk een kloof ontstaan tussen het geheime Comité en de officiële activiteiten van de IPA onder het leiderschap van Jung. Jones geeft aan dat het Comité gedurende tien jaar verdienstelijk functioneerde. Het was van belang dat het Comité behalve de samenwerking die het bewerkstelligde in die periode eveneens, naar men vermoedt, een traditie creëerde van wat wellicht beschreven kan worden als oligarchie (of moeten we zeggen meritocratie?) binnen de IPA zelf. Gedurende een periode in de jaren Twintig, ontstonden er ernstige problemen in de relatie tussen Rank en de andere leden van het Comité. Hij verliet het Comité en zijn plaats werd in 1925 ingenomen door Anna Freud. Het Comité viel echter uiteindelijk in 1927 uit elkaar.

Na de oorlog, in 1920, werd er in een congres gehouden in Den Haag; dit had een internationaler karakter dan het Budapest Congres van 1918 en bracht weer collegae bijeen die, door de oorlog gedwongen, uit elkaar waren gegaan. 62 leden namen deel. Het Britse- en Zwitserse Genootschap werden formeel toegelaten, en Jones werd gekozen tot voorzitter.

De "Internationaler Psychoanalytischer Verlag", een onafhankelijke uitgeverij, was in januari 1919 opgericht door Freud met het doel om onafhankelijk psychoanalytisch te kunnen uitgeven; er was een zeer aanzienlijke som geld in het vooruitzicht gesteld door von Freud uit Boedapest maar helaas overleed deze in januari 1920. Er ontstonden onoverkomelijke problemen en het grootste deel van het geld kwam nooit beschikbaar. Rank werkte buitengewoon hard voor de uitgeverij en Jones was eveneens zeer actief, speciaal in de publicaties binnen Engeland. Tenslotte begon hij de "International Psychoanalytic Library" en richtte hij de "International Journal of Psycho-Analysis" op waarvan het eerste nummer in 1920 verscheen.

Het zevende congres werd in 1922 in Berlijn gehouden en er werd overeengekomen dat de congressen met een twee jaarlijks interval zouden worden gecontinueerd. Jones werd herkozen tot voorzitter, met Abraham als secretaris- waarmee men brak met het precedent dat de secretaris uit dezelfde vereniging als de voorzitter diende te komen. Het volgende congres werd in 1924- net als het eerste, in Salzburg gehouden. Er zouden 263 IPA leden aanwezig zijn geweest in contrast met de 22 bij het eerste congres. Het congres daarna, in Bad Homburg, was zeer belangrijk. Abraham zat voor.

Voorafgaand was er een conferentie om de opleidingen te bespreken en een voorstel tot het opzetten van een internationale organisatie om tot een uniforme standaard te komen. De vertegenwoordigers van de verenigingen waren uitgenodigd; Ferenczi was voorzitter. Eitingon introduceerde een aantal belangrijke uitgangspunten. Trainingen dienden niet te worden overgelaten aan een privé initiatief van individuele personen maar in plaats daarvan dienden de verschillende landen opleidingsinstituten op te richten en de regels voor de opleiding in deze instituten dienden gezaghebbend te worden vastgelegd door de IPA.

De training diende een leeraanlyse in te houden en het analyseren van patiënten onder supervisie. Een ieder die psychoanalyse wilde gaan praktiseren diende deze training te hebben gevolgd alvorens lid te worden van de IPA. Er werd overeengekomen dat iedere zusterorganisatie een opleidingscommissie van niet meer dan zeven leden diende aan te stellen, en dat deze commissies samen een internationaal opleidingsorgaan moesten vormen (later genoemd "Commission ITC"). Deze commissie zou het centrale orgaan worden van de IPA voor alle vragen over de psychoanalytische opleiding. Eitingon werd benoemd als de eerste voorzitter van de "Training Commission". Jones merkt op dat op dit congres duidelijk werd dat er ernstige moeilijkheden kwamen tussen de Amerikanen en de Europeanen over het vraagstuk van de lekenanalyse (door niet medici).

Zowel Freud als Ferenczi hielden vast aan dat gegadigden voor de opleiding juist zou worden afgeraden om een medische opleiding te volgen daar waar de Amerikanen er op stonden dat voor hen, vanwege de wijd verspreide kwakzalverij in Amerika, ten minste een medische opleiding verplicht moest zijn. Jones en Eitingon namen een

positie in het midden in– een medische opleiding werd aangemoedigd maar niet verplicht gesteld. Het congres nam uiteindelijk een resolutie aan en droeg de ITC op een schema op te stellen met voorwaarden voor de toelating tot de opleiding, met de oplossing dat er geen actie zou worden ondernomen totdat een dergelijk schema was opgesteld.

Het comité dat Eitingon voor dit doel had aangesteld bestond geheel uit Berlijnse leden, en haar conclusies slaagden er niet in de vele zusterorganisaties tevreden te stellen. Een nieuwe, volledige internationale commissie, met Jones als voorzitter, werd tijdens het eerstvolgende congres ingesteld. Het rapport werd unaniem aanvaard tijdens het Wiesbaden congres in 1932; er werden regels aanbevolen voor de selectie van de kandidaten, inclusief die van lekenkandidaten, deze dienden alleen te worden overgelaten aan de discretie van alle afzonderlijke verenigingen.

Abraham werd te Bad Homburg(1925) herkozen als voorzitter van de IPA, maar hij stierf een paar maanden na het congres en Eitingon nam zijn taken over, terwijl Anna Freud hem verving als secretaris.

In Innsbruck werd Eitingon (1927) officieel gekozen als voorzitter. “De Commissie” hield op te bestaan als een geheime organisatie en hiervoor in de plaats kwamen de bestuursleden van de vereniging, –namelijk de voorzitter, de twee vice –voorzitters, de secretaris en de penningmeester, een kern die meestal de “Central Executive” wordt genoemd. In 1929 werd het Congres voor de eerste keer buiten het continent van Europa gehouden, in Oxford. Eitingon merkte op dat de IPA zeer langzaam groeide; hij dacht dat de algemene voorwaarde dat leden een analyse dienden te volgen daar de reden voor was. Hij werd herkozen tot voorzitter, en nog eens in Wiesbaden drie jaar later.

Vanwege ernstige economische problemen in de interne situatie binnen Duitsland werd het congres van 1931 tot 1932 uitgesteld. Eitingon rapporteerde dat er nu zeven trainingsinstituten waren, en dat de laatst opgerichte instituten de methoden volgden zoals deze gebruikt werden in Berlijn, Wenen en Londen.

De nieuwe onderhavige subcommissie voor de opleidingen deed aanbevelingen die op nieuw bevestigden dat de autoriteit voor de toelating en opleidingen bij de opleidingscommissies lag. De regels betreffende de selectie van de lekenkandidaten dienden te worden overgelaten aan iedere onafhankelijke opleidingscommissie, maar in de regels diende er ook ruimte te worden gelaten om uitzonderingen toe te staan. Niemand kan er aanspraak op maken een gekwalificeerde psychoanalyticus te zijn totdat zijn opleiding is afgerond tot de tevredenheid van de opleidingscommissie. Lekenkandidaten dienen te beloven nooit eigen analytisch werk aan te nemen; de verwijzer van de aan hem toevertrouwde patiënt blijft wettelijk verantwoordelijk.

De training dient tenminste 3 jaar te duren waarvan twee jaar theoretische studie met een opleidingsanalyse door een goedgekeurde analyticus, en twee controle –d.w.z. gesuperviseerde– analyses van ten minste een jaar elk. Niet-analytische opleidingen in aanpalende gebieden dienen te worden aangemoedigd. Lekenanalytici hebben opleiding en ervaring nodig in klinische psychiatrie en fysiologie, zoals medici in hun post-graduele opleiding in de geneeskunde neurologie en psychiatrie. Voor buitenlandse kandidaten moet de goedkeuring van de opleidingscommissie in hun moederland worden verkregen. Het lijkt er dus op dat onze regels van nu al meer dan vijftig jaar geleden zijn vastgesteld.

Er werd ook verslag gedaan van de opmerkelijke vooruitgang in de V.S en enige vooraanstaande Europese analytici waren gevraagd om daar de opleidingen te ondersteunen. Het congres gaf haar goedkeuring aan de reorganisatie van de APA, tot een Federatie van Amerikaanse verenigingen, die zou optreden als uitvoerend lichaam, het werk van de zusterorganisaties zou organiseren en superviseren; alleen op voordracht van de APA zouden toekomstige Amerikaanse zusterorganisaties worden toegelaten tot de IPA. De APA zelf hield op een zusterorganisatie te zijn; echter hun voorzitter zou een zetel hebben in het Centrale Bestuur van de IPA, en wel als derde vice voorzitter.

Het 13^e congres werd gehouden in Luzerne in 1934, als een hommage aan Ferenczi, de overleden oprichter van de IPA. Het Bestuur stelde dat de reorganisatie van de APA niet voltoerd was en hoopte dat hun statuten op korte termijn zouden worden opgesteld en ingediend bij het Centrale Bestuur. Dit gebeurde inderdaad, en de Amerikaanse regels werden goedgekeurd en geratificeerd in het volgende congres in Marienbad, 1936. Er werd besloten dat elke resolutie die het bestuur passeerde, en die speciaal verwees naar Amerika, reden kon zijn voor een veto van de APA. Zodoende werd Amerika een speciale positie en aanzienlijke autonomie toegekend. Het laatste vooroorlogse congres werd gehouden in Parijs in 1938. Jones rapporteerde de ontbinding van de Weense vereniging als gevolg van de annexatie van Oostenrijk door de Nazi's- slechts een half dozijn leden bleef lid. Hij meldde de laatst beschikbare communicatie van de APA die onder meer voorstelde, dat de IPA zou ophouden te bestaan als een administratief en uitvoerend lichaam en dat zij diende op te gaan in een congres vorm, alleen voor de wetenschappelijke doeleinden. Jones stelde dit voor en men kwam met elkaar overeen een commissie op te zetten voor een beraadslaging met het bestuur van de IPA. In dit geval echter, ofschoon het leek of de Europese commissie wel bijeen kwam, kwam er nooit een vergadering met de Amerikanen doordat de Tweede Wereld Oorlog uit brak.

Tegen het einde van de Tweede Wereld Oorlog, werd er een vergadering gehouden in Maresfield Gardens (London) tussen een paar vooraanstaande Amerikaanse analytici en enige leden van het Britse Vereniging. Daar Jones sinds 1932 leiding had gegeven aan de IPA (met de assistentie van Glover en daarna van Anna Freud) lag hij onder vuur van de Amerikanen; hij slaagde er ten slotte in hen te overtuigen dat hij werkelijk niet de reïncarnatie was van King George de Derde. Later, nadat de oorlog voorbij was, werd er een meer officiële vergadering gehouden in het Savoy Hotel, zoals door Jones werd gerapporteerd tijdens het eerstvolgende congres.

Bij die gelegenheid, in 1948, waren er zeven vertegenwoordigers uit Amerika en zes van uit Londen. Er werd besloten dat er verschillende aanpassingen dienden te worden gemaakt in de statuten. Er werd niet langer melding gemaakt van het ITC dat in feite was opgehouden te bestaan. Een gentlemen's agreement werd bereikt, waarbij het voorzitterschap tussen Amerika en Europa zou wisselen, alhoewel dit niet in de statuten was opgenomen. Als gevolg hiervan werd er een Amerikaanse voorzitter gekozen, Leo Bartemeier, toen Jones zich na 15 jaar uit zijn functie terug trok en Jones werd aangesteld als honorair voorzitter. Dit alles vond plaats in Zürich in 1949, tijdens het eerste naoorlogse congres en tevens het eerste na de dood van Freud, in 1939.

1956 kenmerkte de honderdste geboorte dag van Freud die uitgebreid herdacht werd, onder meer door een serie lezingen van Jones. Tijdens het congres te Parijs werd er een nieuw soort organisatie voor de APsAA gecreëerd, een regionaal genootschap met lokale autonomie over alle zaken aangaande opleiding; de lokale Amerikaanse verenigingen sloten zich aan bij de APA, maar alleen die analytici die lid waren van de APA verkregen het lidmaatschap van de IPA. Hiermee bleken de moeilijkheden, die de relatie tussen de Europa en Amerika vele jaren aantastten, naar tevredenheid te zijn opgelost.

Het congres van Kopenhagen van 1959 was het eerste sinds 1910 waaraan niet werd deel genomen door Ernest Jones, hij was in 1958 overleden.

In 1951, werden de Sigmund Freud archieven opgenomen in de administratie van de State of New York, Kurt Eissler was secretaris. Het doel hiervan was alle materiaal te verzamelen m.b.t. de biografie van Freud en zijn wetenschappelijk belang. Jarenlang zijn er door Eissler dan wel zijn plaatsvervanger rapporten over dit archief geschreven voor het congres vaak met belangrijke ingezonden brieven en ander materiaal erin opgenomen. Op het Copenhagen congres in 1967 werd melding gemaakt van de completering van de standaard uitgave van Freuds "Psychologische Werken".

Het congres van 1971 werd in Wenen gehouden; de eerste keer in de geboorteplaats van de psychoanalyse en de eerste keer dat Anna Freud Wenen bezocht sinds 1938. De voorzitter, Leo Rangell markeerde deze gelegenheid met een presentatie ter ere van haar.

Tijdens het Parijse congres in 1973 werd er enorm lang gedebatteerd aangaande het Ritvo Report betreffende de opleiding voor kindanalyses en de positie in de IPA van hen die deze training hadden gevolgd zonder een volledige volwassenen opleiding te hebben gedaan. Uiteindelijk werd het rapport door het congres afgewezen, het geen betekende dat er geen verandering kwam in de status quo—alleen diegenen die een volwassenenopleiding naar tevredenheid hadden voltooid waren geschikt voor het lidmaatschap van de IPA. Anna Freud werd uitgeroepen tot Honorary President, zij verving de in 1970 overleden Heinz Hartman. Miss Freud bleef honorair voorzitter van 1973 tot aan haar overlijden in 1982.

In 1979, ging de IPA naar New York en werd het eerste Trans-Atlantische congres gehouden. Men meldde dat de IPA ongeveer 5000 leden had en het aantal toenam; verder dat het Sigmund Freud centrum voor Psychoanalytische Studies en Onderzoek in Jerusalem was opgericht, met een leerstoel aan de Hebreeuwse Universiteit aldaar. Er werd tevens verslag gedaan over de Sigmund Freud Gesellschaft te Wenen, gevestigd in de Berggasse 19, actief sinds haar oprichting in 1968 met het inrichten van een bibliotheek, het verzamelen van archieven, het uitgeven van een bulletin en het herbergen van een museum. De officiële opening was tijdens het congres van Wenen in 1971.

Vanaf de jaren '80 heeft de IPA de aansluiting van Latijnse Amerika beschouwd als een administratieve derde regio; het eerste congres op Zuid Amerikaans grondgebied vond plaats in Buenos Aires in 1991. Het voorzitterschap rouleerde ook met deze derde regio in de persoon van de eerste Latijns Amerikaan in die positie, Horacio Etchegoyen, actief van 1993 t/m 1997.

Er kan worden gesteld dat het organiseren van congressen een van de voornaamste activiteiten van de IPA is en dat verschillende voorzitters een vitale rol hebben gespeeld in haar ontwikkeling.

Maar een enorme inbreng in het werk van de IPA is uitgevoerd door anderen, vooral de secretarissen en penningmeesters en gedurende de laatste drie decennia 's door het centrale bureau. De vereniging heeft niet alleen het ledental over de laatste jaren aanzienlijk zien toenemen, tot een aantal van 12000 leden tegen het eind van 2009; daarnaast is zij aanzienlijk actiever geworden tussen de congressen in, speciaal in het geven van hulp en advies aan zich ontwikkelende groepen in verschillende delen van de wereld. Na de val van de Berlijnse muur groeide er een samenwerking tussen de IPA en de Europese Psychoanalytische Federatie voor de ontwikkeling van nieuwe verenigingen en studiegroepen in de voormalige communistische landen uitmondend in de stichting van het Psychoanalytisch Instituut voor Oost Europa. In 1997 kwam er een IPA comité in de Verenigde Naties en in 1998 verwierf de IPA de consultatieve status bij de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties.

Geboren in 1910, heeft de IPA nu haar volwassenheid bereikt en is in essentie meer internationaal dan ooit tevoren. In 2010 werd de eerste psychoanalytische conferentie in China gehouden, en werden de psychoanalytische evolutie en verandering in de Aziatische context geëxploreerd. 2010 was ook een belangrijk jaar voor de IPA met de viering van het eeuwfeest van haar oprichting. Over de hele wereld vonden er evenementen plaats, met als focus 100 jaar psychoanalyse en de uitdagingen voor de volgende 100 jaar; er is een boek uitgegeven dat de geschiedenis van de IPA weergeeft, beschikbaar voor de psychoanalytische gemeenschap en geïnteresseerden.

Voor verdere details kunt u contact opnemen met PR medewerkster Rhoda Bawdekar.

rhoda@ipa.org.uk

Bewerkt naar een artikel van *William H. Gillespie, 1982*

Main Sources:

- Ernest Jones: Sigmund Freud, Life And Work
- Ernest Jones: Free Associations, Zeitschrift für Psychoanalyse
- International Journal of Psycho-Analysis